

Publicerad 2012-09-21 10:41 av Mangal

*Jag stod vid diskbänken när jag fick känslan av att jag måste skriva. I mitt inre kom röst som ville bli hörd.
En röst från ett kollektivt medvetande. Ett kollektivt medvetande av varg.*

Tass talar

Du
jagar oss
människa.

Så länge vi kan minnas
har vi vandrat i samma skogar.

Vi vet att vi skrämde dig när du blev bofast.

Väggarna du reste för att skydda dig
mot Fader Sol, Syster Regn, Broder Vind
och alla andra våra släktingar
stängde dig också ute
från Moder Jords hjärta.

Träden du fällde för att göra plats
för de vajande fälten skrek när de föll.
Du hörde dem inte, men våra hjärtan grät.
Vi sörjde träden, men mest av allt sörjde vi
att ditt hjärta inte längre stod att finna bland våra.

Under många generationer har vi dragit oss tillbaka,
och nu när vi ånyo finns nära dig
räds du oss igen.

Vårt medvetande sveper
genom skogen och in i städerna.

Vi känner ditt hjärta,
och vi vet att du ännu inte känt
hur det talar till dig. Den oro du känner
är din längtan över att få vara i ditt hjärta.
Den dag du lyssnar, kan vi vandra
sida vid sida igen.

Du förstår inte det nu,
men vi är bara budbärare.

Moder Jord talar genom oss.
Jagar du oss, jagar du dig själv.

När vårt blod färgar snön
skickar vi en bön genom vinden
att du ska vakna igen.

Du är en av de mäktigaste skaparvarelserna,
du var allas vår beskyddare
och var tänkt att så förbli.

Du kom för att vara vård-ande.

En dag grodde dock ett frö i dig
från en planta vi aldrig sett.
Dess saft förvirrade dig och du kom att glömma
att du var del i en familj utan slut.

Du fjärrar dig med fotbeklädnader och stigar av sten.
Kom tillbaka till oss. Vi är dom vi är.
Jaga oss, räds oss - men lyssna till ditt hjärta.

Minns vem du är.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mangal med Poeter.se id #4321 innehar upphovsrätten